

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 601/2026
27.05.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Јасмине Васовић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Ивана Ћаловића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К бр.83/25 од 27.01.2026. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр.44/26 од 02.04.2026. године, у седници већа одржаној дана 27. маја 2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ивана Ћаловића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К бр.83/25 од 27.01.2026. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр.44/26 од 02.04.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К бр.83/25 од 27.01.2026. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ, за које дело је осуђен на новчану казну у износу од 200.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, што ако не учини у остављеном року, новчана казна ће се заменити казном затвора рачунајућих сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне као један дан казне затвора.

Истом пресудом, одлучено је о трошковима поступка као у изреци пресуде, а приватни тужилац ББ је упућен на парнични поступак ради остваривања имовинско правног захтева.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1 бр.44/26 од 02.04.2026. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Ивана Ћаловића, а пресуда Основног суда у Чачку К бр.83/25 од 27.01.2026. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднето је бранилац окривљеног АА - адвокат Иван Ћаловић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, конкретно због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду, пред измењеним већем, или да преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, уз истовремени захтев да бранилац окривљеног буде обавештен о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП.

Врховни суд је, на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, те је у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног одржао седницу већа, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног наводи да је погрешно становиште нижестепених судова да радња окривљеног, описана у изреци првостепене пресуде, има обележја кривичног дела увреде из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ, обзиром да у конкретној ситуацији нису задовољени ни објективни, нити субјективни елементи овог кривичног дела, јер изговорени изрази не представљају увредљиве речи, нити је постојала намера омаловажавања, а поред тога окривљени је инкриминисане речи, изговорио у својству политичке делатности, на јавном скупу, упућене приватном тужиоцу као вршиоцу јавне функције, те је требало применити одредбу члана 170. став 4. КЗ.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд оцењује неоснованим.

Наиме, исту повреду закона, бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је те жалбене наводе оценио неоснованим и на страни 3, став други и трећи своје пресуде, изнео довољне и јасне разлоге због чега налази да у радњама окривљеног АА стоје сви битни елементи, како субјективни, тако и објективни, кривичног дела увреде из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ, због ког је првостепеном пресудом оглашен кривим, сматрајући да је изјава окривљеног и по објективним и по субјективним критеријумима свакако увредљива за приватног тужиоца и да у конкретном случају не може бити говора о примени члана 170. став 4. КЗ, обзиром да изјава није дата у оквиру озбиљне критике у научном, књижевном или уметничком делу, нити у вршењу службене дужности, новинарског позива или у одбрани неког права или заштити оправданих интереса, нити у оквиру политичке делатности, без обзира на то што је приватни тужилац носилац јавне функције. Разлоге другостепеног суда, Врховни суд у свему прихвата као правилне, и на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, упућује.

Из наведених разлога, налазећи да нижестепеним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује

захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни суд је предметни захтев одбио као неоснован.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић